Řekněme si to na rovinu. Naše společnost je dlouhodobě nemocná. Nic na tom nezměnil pád komunismu, ani žádná jiná událost moderní historie.

Jednou z podob této nemoci je neustálé vytváření skutečného či domnělého nepřítele, který je líčen v těch nejhorších barvách, jakoby ztělesňoval veškerou špatnost, kterou si lze na zemi jen představit. V době komunismu to byli kapitalisté, západní imperialisté a „pravicové" živly. Tedy všichni ti, kteří s námi nesdíleli tehdy ty jedině správné „socialistické hodnoty".

Dnes jsou to zase naopak ti, kteří s námi nesdílejí to, co vlastně sami nedokážeme popsat, a co jsme nazvali „západní hodnoty", které chápeme jako protiklad k barbarství Východu, reprezentovaném především zlým Putinovým Ruskem.

Ještě před pár týdny byl v naší zemi největším vyvrhelem tohoto druhu prezident Zeman a zčásti premiér Babiš. V poslední době kampaň antiBabiš a antiZeman poněkud utichla. O to větší sílu nabrala kampaň antiOkamura. Během února takřka nebylo dne, když bychom neslyšeli jak je on a jeho strana extremistická, xenofobní, či dokonce fašistická. Proč zrovna on a jeho strana se stala terčem této propagandy?

V naší západní zastupitelské demokracii občas zaslechneme v různých obměnách větu: **„Volič bude moci svobodně volit do doby, dokud volby nic zásadního měnit nebudou"**. Jinými slovy zkušenost z voleb na Západě říkají, že vždy v parlamentu nakonec většinu utvoří strany, které zachovají statut quo, i když třeba ve volební kampani říkají něco jiného. Okamurova strana SPD s programem „přímé demokracie" by to za jistých okolností mohla změnit. A lid v referendu by dokonce mohl rozhodnout i o odchodu z EU a NATO proti vůli většiny politické reprezentace.

Druhý důvod souvisí s naší vnitropolitickou povolební situací. Pro čelné představitele většiny stran je nepřítelem č.1 Babiš, který má mezi lidmi daleko větší popularitu než oni. Proto logicky trvají na tom, aby ve vládě, které by se zúčastnili, nebo kterou by tolerovali, nebyl trestně stíhaný Andrej Babiš. Aneb jako každý, kdo se jen trochu zajímá o politiku, dobře ví, že „Hnutí ANO je Babiš". Dohoda Babiše s Okamurou by toto mohla zhatit. Babiš by s podporou SPD a komunistů získal ve sněmovně většinu a mohl by v klidu vládnout. **Babišovi oponenti tedy stupňovanou démonizaci Okamury vytářejí situaci, která může nahlodat jednotu ANO** (animozity vůči Okamurovi v části ANO jsou dobře známy) a zároveň učiní pro Babiše veřejnou spolupráci s SPD z mediálních a politických důvodů prostě za nepřijatelnou, i když za jiných okolností by s Okamurou třeba i společně koaličně vládnul.

Pan Okamura je jistě člověkem, který má vedle dobrých i své stinné stránky. Rozhodně to ale není fašista, či extremista. Jeho strana není horší ani lepší než jiné strany, které mají své poslance v parlamentu.

Vystoupení z EU, které strana SPD jako jediná parlamentní strana přeje bez jasného „plánu B" co bude pak, nepovažuji za úplně moudré řešení. **Přesto se domnívám, že by lidé v referendu za jasných a přísných podmínek měli dostat možnost se k této otázce vyjádřit**, tak jak tuto možnost měli před naším vstupem v roce 2003. Stavět se v principu proti referendu o členství v klíčových mezinárodních organizacích z důvodu nevyzrálosti voličů je podobné, jako když by o tom, koho si vezmeme za manžela, či manželku v našem mládí měli podle zákona rozhodovat pouze naší rodiče, protože nezkušené mládí se přece v těchto závažných otázkách života ještě nedokáže správně rozhodnout, jak o tom svědčí až padesátiprocentní rozvodovost.

Autor: Petr Bajnar

Zdroj: https://bajnar.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=651720

Sdílet